

Afgørelse truffet af:
Ankestyrelsen

Afgørelsesdato:
24-01-2013

Uds. dato:
28-02-2013

Nummer:
35-13

J.nr.
5200132-12

Status: Gældende

Principafgørelse om: **kompetence - tilbagebetalingskrav - plejevederlag - dom**

Lov:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 810 af 19. juli 2012 - § 119 og § 164

Resumé:

Principafgørelsen fastslår

Når en kommunes krav om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser, er fastslået ved dom, kan nævnet ikke tage stilling til kravet

Nævnet kunne afvise at behandle en klage over kommunens afgørelse om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser efter servicelovens § 164, da retten under straffesagen havde taget stilling til kommunens erstatningspåstand og afsagt dom, hvorefter pågældende skulle tilbagebetale et beløb svarende til det med urette udbetalte beløb.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at retten havde truffet en retskraftig afgørelse. En sådan afgørelse kan ikke ændres af det administrative klagesystem.

Afgørelse:

1. Baggrund for at behandle sagen

Ankestyrelsen har behandlet sagen for at afklare, om nævnet kan afvise at behandle en sag om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser, med henvisning til at kommunens erstatningskrav allerede er fastslået ved dom.

2. Reglerne

Lov om social service § 119 fastslår, at personer, som passer en nærtstående, der ønsker at dø i eget hjem, er efter ansøgning berettiget til plejevederlag som nævnt i § 120.

Lov om social service § 164 fastslår, at kommunen træffer afgørelse om tilbagebetaling,

- 1) når en person mod bedre vidende har undladt at give oplysninger som krævet i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, eller
- 2) når en person mod bedre vidende uberettiget har modtaget hjælp efter denne lov.

3. Andre Principafgørelser

Kasseret

O-93-95: historisk, gælder ikke længere. Praksis er indarbejdet i denne Principafgørelse.

Ankestyrelsen har ikke andre Principafgørelser på området.

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i din sag om afklaring af, om nævnet kan behandle en sag om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser efter servicelovens § 164, med henvisning til at kommunens erstatningskrav er fastslået ved dom under sagens behandling i nævnet.

Resultatet er

- Nævnet kunne afvise at behandle din klage over kommunens afgørelse om tilbagebetaling af uretmæssig modtagne ydelser efter servicelovens § 164.

Vi er således kommet til samme resultat som Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at nævnet kunne afvise at behandle din klage over kommunens afgørelse om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser efter servicelovens § 164.

Vi finder herefter, at byretten har truffet en retskraftig afgørelse. En sådan afgørelse kan ikke ændres af det administrative klagesystem.

Vi har herved lagt vægt på, at retten under straffesagen havde truffet afgørelse om, at du havde gjort dig skyldig i en overtrædelse af straf-felovens § 277, 2. pkt. Retten havde endvidere taget kommunens ned-lagte erstatningspåstand under påkendelse og afsagt dom, hvorefter du skulle tilbagebetale 319.306,92 med tillæg af procesrente.

Vi finder imidlertid, at det ville have været i overensstemmelse med god forvaltningsskik, hvis nævnet ved bekræftelsen af din klage havde be-mærket, at nævnet ikke kunne behandle tilbagebetalingsspørgsmålet, såfremt domstolene forinden traf afgørelse om kommunens nedlagte erstatningspåstand.

Vi finder dog ikke, at dette forhold kan begrunde en ændret vurdering af sagen.

Bemærkninger til klagen

I klagen har du bl.a. anført, at nævnet fra sagens påbegyndelse burde have gjort dig opmærksom på, at en fældende dom i straffesagen ville afgøre nævnssagen.

Du har herefter nærmere redegjort for, hvilken betydning nævnets manglende oplysning herom havde haft for din og din advokats tilrette-læggelse mv. af straffesagen. Der var brugt mange ressourcer på udar-bejdelse af sagsfremstilling til nævnet, ligesom det havde været en meget stor belastning at have 3 sager kørende samtidig.

Nævnet havde først formuleret sin afvisning efter udløbet af ankefristen ved byretten.

Vi henviser i denne forbindelse til vores begrundelse for afgørelsen.

Endvidere har du ved henvendelse til Ankestyrelsen anmodet om, at sagen afventede straffesagen i landsretten, da den til sagen indhentede mentalundersøgelse herefter ville blive frigivet. Ankestyrelsen har ikke fundet grundlag for at afvente behandlingen af straffesagen, da vi ved vores afgørelse alene tager stilling til, hvorvidt nævnet har kompetence til at behandle din klage over kommunens afgørelse om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne ydelser, når kommunens erstatningsansvar er fastslået ved dom.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 8. november 2011
- Klagen til Ankestyrelsen af 12. december 2012
- Nævnets genvurdering

Kommunen meddelte den 11. januar 2011, at du havde modtaget pleje-vederlag efter servicelovens § 119 mod bedre vidende og derfor skulle tilbagebetale det for meget udbetalte. Dette skulle ske ved en betalings-ordning efter servicelovens § 165. Da kommunen var bekendt med udbetaling af arv i august 2010, fastsattes tilbagebetalingen således at hele beløbet kr. 319.306,- var forfalden til betaling den 17. januar 2011.

Ved genvurderingen meddelte kommunen, at du mod bedre vidende uberettiget havde modtaget plejevederlag. Plejevederlaget var bevilget i forbindelse med pasning af din far i perioden fra den 22. maj til og med den 19. juni 2008. Din far afgik ved døden den 5. juni 2008. Plejeveder-laget var bevilget den 30. juli 2008. Der var således tale om en enkelt-stående ydelse, der var ydet bagud for en afgrænset periode.

Ved en fejl fra kommunens side blev der ikke fastsat en såkaldt stopdato på udbetalingen, hvilket medførte, at

du modtog plejevederlag i en år-række efter din fars død.

Da det fremgik af bevillingen af plejevederlag, at denne var gældende fra den 22. maj til og med 19. juni 2008, og at din far afgik ved døden den 5. juni 2008, fandt kommunen, at du mod bedre vidende uberettiget havde modtaget plejevederlaget. Der var derfor truffet afgørelse om tilbagebetaling efter lovens § 164. Du var bevilget et beløb for perioden 22. maj til og med 19. juli 2008, og du havde ikke været berettiget til udbetalinger herefter, hvorfor der krævedes tilbagebetaling.

Selv om der ikke skulle have været beregnet feriepenge af det pleje-vederlag, som du retmæssigt har modtaget, krævede kommunen ikke tilbagebetaling af disse feriepenge, da at du ikke havde modtaget dette beløb mod bedre vidende.

Du klagede 20. januar 2011 over kommunens afgørelse.

Du anførte, at nævnet den 8. november 2011 oplyste, at kommunen den 4. november 2011 havde meddelt, at sagen om det plejevederlag, du havde modtaget efter din fars død, havde været behandlet i byretten, hvor du var dømt til at tilbagebetale beløbet til kommunen.

Da spørgsmålet om tilbagebetalingspligt således var afgjort ved retten, havde nævnet som forvaltningsmyndighed ikke længere kompetence til at behandle det. Nævnet betragtede derfor klagen som bortfaldet.

Da dommen var anket, bemærkede nævnet, at sagen eventuelt Kunne indbringes for nævnet på ny, såfremt landsretten måtte nå frem til et andet resultat og kommunen fastholdt kravet.

Såfremt nævnet fandt, at en fældende dom i straffesagen ville afgøre nævnssagen, skulle man have gjort opmærksom herpå fra sagens begyndelse. Man havde i mange måneder stillet i udsigt, at nævnet ville behandle sagen, uafhængigt af den sideløbende straffesag, men pludselig ændrede man mening, da straffesagen var afgjort til din ulempe. Det stillede jer i en helt urimelig situation, at I ikke under retssagen vidste, at nævnet ville droppe sagen i tilfælde af fældende dom. Straf-fesagen ville i så fald være grebet anderledes an, idet I ville have fremført denne side af sagen med større vægt og grundighed i byretten.

Kommunen havde tidligere svaret, at de to sager ikke havde noget med hinanden at gøre, og at tilbagebetalingssagen blev varetaget af kommu-nen/nævnet.

Der var brugt mange ressourcer på at udarbejde en sagsfremstilling til nævnet, ligesom det havde været en stor belastning for dig at have tre sager samtidig - straffesagen, tilbagebetalingssagen i nævnet, samt udpantningssag hos Skat.

Nævnet anførte, at kommunen kunne fastholde kravet, selv om du blev frifundet ved landsretten, hvorefter sagen igen kunne indbringes for nævnet. Dette betød, at kommunen fik flere chancer i ankesystemet, hvorimod borgeren kun får én chance.

Fremgangsmåden og præmisserne for en straffesag, herunder erstat-ningsspørgsmål i straffesager, er helt forskellige fra sagsbehandling ved nævnet, som følger den sociale lovgivning.

Du anførte yderligere, at nævnets afvisning af sagen først var formuleret efter udløb af ankefristen ved byretten, da det blev kendt, at du havde anket dommen. I burde have været informeret om nævnets holdning rettidigt, så i kunne inddrage det i spørgsmålet, om anke af dommen.

Byretten vidste, at der var en sag om tilbagebetaling efter den sociale lovgivning i nævnet, men retten afgjorde ikke, at denne skulle bortfalde. Kommunen havde i retten fejlagtigt oplyst, at du havde trukket sagen i nævnet tilbage, selv om dette ikke var tilfældet. Det kan ikke siges, om udsagnet har påvirket dommens udfald.

Nævnet har anført, at nævnet først ved modtagelsen af kommunes brev af 7. oktober 2011 blev bekendt med, at kommunen ville gøre erstat-ningskravet gældende i forbindelse med straffesagen.

Kommunen har hertil anført, at det fremgik af politianmeldelsen, at kommunen tog forbehold for erstatningskravet.